

L'Esperit d'un poble

Les Escaules es un poble petit. Ho ha estat sempre. Solíem dir: "*quan hi s6m tots no hi ha gaire ningú, ara compteu si manca algú*". Es veritat, pocs, però amb empena, amb anhels, amb inquietuds, i això ve de lluny.

Des de sempre s',ha fet coses. Nomes cal que s'aporti alguna idea perquè tot seguit la nostra gent estigui disposada a col·laborar en el que calgui per a poder assolir l' èxit desitjat. Tothom està decidit a aportar el seu gra de sorra. El seu esforç serà mes gran o mes petit, tant se val, tots son allà.

A redós de la Societat es on s'han desenvolupat totes les activitats. Les mes importants el teatre abans i la quina ara. Tant aleshores com ara el que cal subratllar una vegada mes es el "rol" que cadascun dels interessats desenvolupa. Aquell "entre tots ho farem tot" es el lema dels escaulencs.

Si es veritat que els pobles (com les persones) tenen el seu caràcter, la seva idiosincràsia, crec que podríem qualificar Les Escaules com un poble actiu, dinàmic, "amb trempera", com es diu actualment.

Tot el que s'ha dit conforma l'esperit escaulenc.

Ah!, i una altra cosa: quan dic "la nostra gent" ho dic tant pels escaulencs de tota la vida com pels que d'un temps ençà han vingut a viure ací. s' han integrat plenament. Com estimen el poble!. Fa temps varen difondre la llegenda del "Cau de les Encantades" i acaben de dir-me que una eixerida professora de Musica ha compost una sardana sobre Les Escaules.

Tot això vol dir que l'esperit escaulenc arrela aviat en el cor i pensament de la gent que coneix aquest poble.

I aquesta festa de la Societat, aquest dinar de germanor (més de 200 persones) com a cloenda de les activitats de l'any, fa sentir esgarrifances de emoció i una complaença interior, i fa desitjar que això perduri i quedi escrit en lletres d'or en la petita història d'aquest petit poble anomenat LES ESCAULES.

Ermengol Salip- gener 1995

(recordant la conversa tinguda amb l'amic
Enric Cortada el 2 de juliol de 1994)